

Ціна 10 коп.

БІБЛІОТЕКА
ПЕРЧЕНЯ №205

ПЕРЧЕНЯ

**Відсканував
і опрацював
Анатолій
МИКОЛАЄНКО
(barsikot)**

Весела книжечка для дітей

ІЛЮСТРАЦІЇ А. ВАСИЛЕНКА

«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
1976

ХТО ЧОГО ЧЕКАЄ

— Який ви дарунок від Діда Мороза Чекаєте, діти, у ніч новорічну?
 Озався Василько: — Електровоза!
 А Толя: — Ракету космічну!
 Оленка: — Ведмедика Мишку!
 Надійка: — Цікаву книжку!
 Галинка: — Стрічку яскраву!
 Андрійко й собі: — Пароплава!
 І тільки Іванко промовив гірко:
 — А я — хоч однееньку п'ятірку...

Ігор СІЧОВИК.

ОТАКИЙ У МЕНЕ НІС

Не задовгий, не кирпатий —
Я звичайний маю ніс,
Та мені він так багато
Неприємностей приніс...
Де я тільки не буваю,
Що я тільки не роблю —
Через ніс отой страждаю,
Різні прикросі терплю.

Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

До сніданку мама й тато
Починають умовляти:

— Випий, золотко, хоч трошки
Жиру риб'ячого з ложки!..—
Я, звичайно, не мовчу —
Відвертаюсь і кричу.

А вони до мене: — Просим!

І ЧОГО ТИ КРУТИШ НОСОМ!

Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Все привіз мені мій брат:
Безкозирку і бушлат,
І тільняшку, і штани
От-такої ширини!

Разом з братом я крокую,
Примовляю: — Раз, два,
три! —

Та спіткнувся... Раптом чую:

— **НОСА ВГОРУ НЕ ДЕРИ!**

Отакий у мене ніс. —
Ну, нащо він тільки зріс?

По сніжку біжать санчата:
Будем з гірки ми з'їжджати!
От і гірка, ми рядком
На санчатах із Рябком
Полетіли, покотились
І... в заметі опинились.
А дружків аж сміх бере:

— **ГЛЯНЬТЕ! НОСОМ ВІН ОРЕ!**

Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Дав я Петрикові м'яч,
А тепер мені — хоч плач!

Він м'яча не повертає
І щодня мене питає:
— Хочеш, завтра поверну? —
І отак — усю весну...

Мама каже: — То, виходить,
ВІН ТЕБЕ ЗА НОСА ВОДИТЬ!

Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

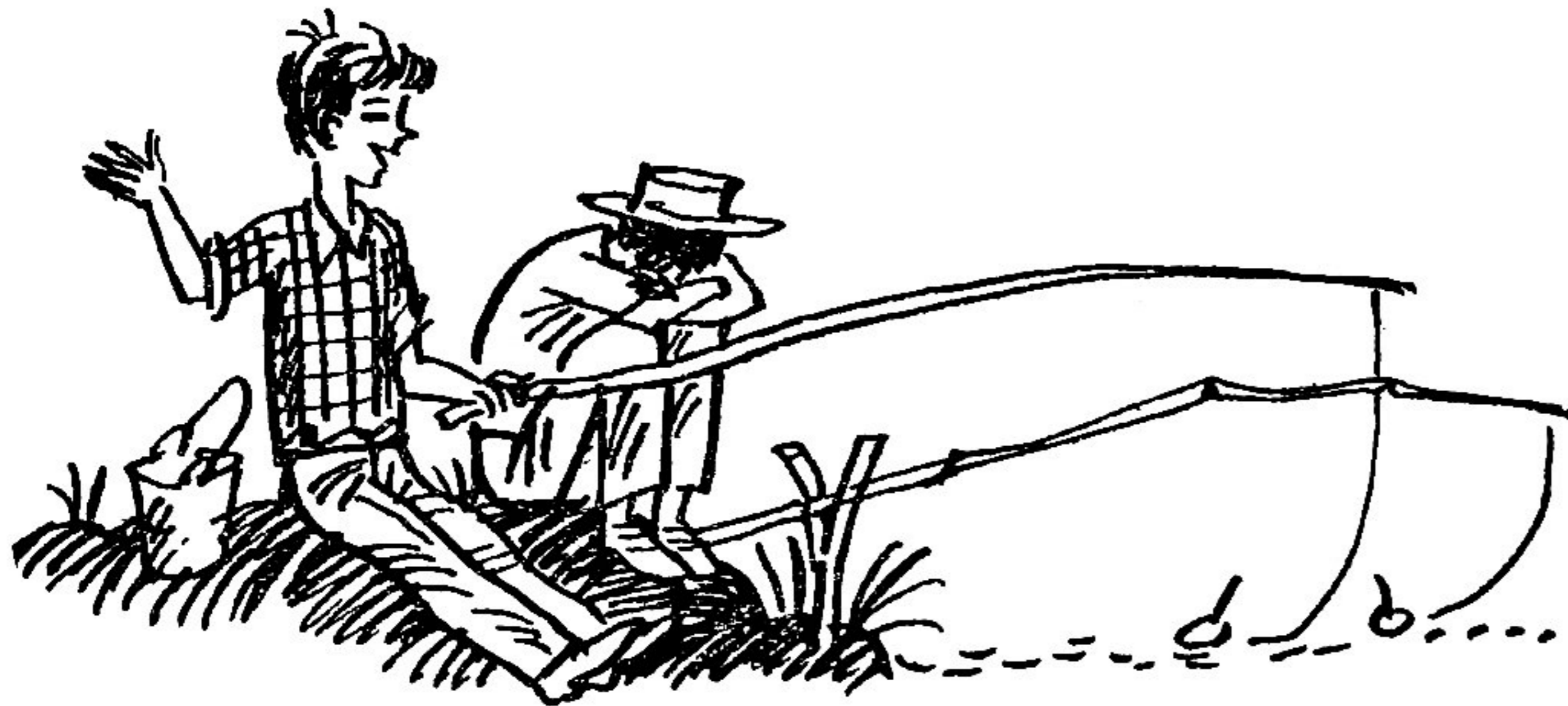
Взяв я вудку — і до річки,
З братом сів на бережку.
Та не ловляться плотвички,
Не тріпочуть на гачку.

Я нічого не спіймав,
Біля вудки задрімав...
Тут почув я голос брата:

— **ЩОСЬ ТИ НОСОМ СТАВ
КЛЮВАТИ!**

Отакий у мене ніс —
Ну, нащо він тільки зріс?

Ось дідусь струга кілок —
Робить вулик для бджілок.
Я підказую йому:
Що до чого, як, чому...

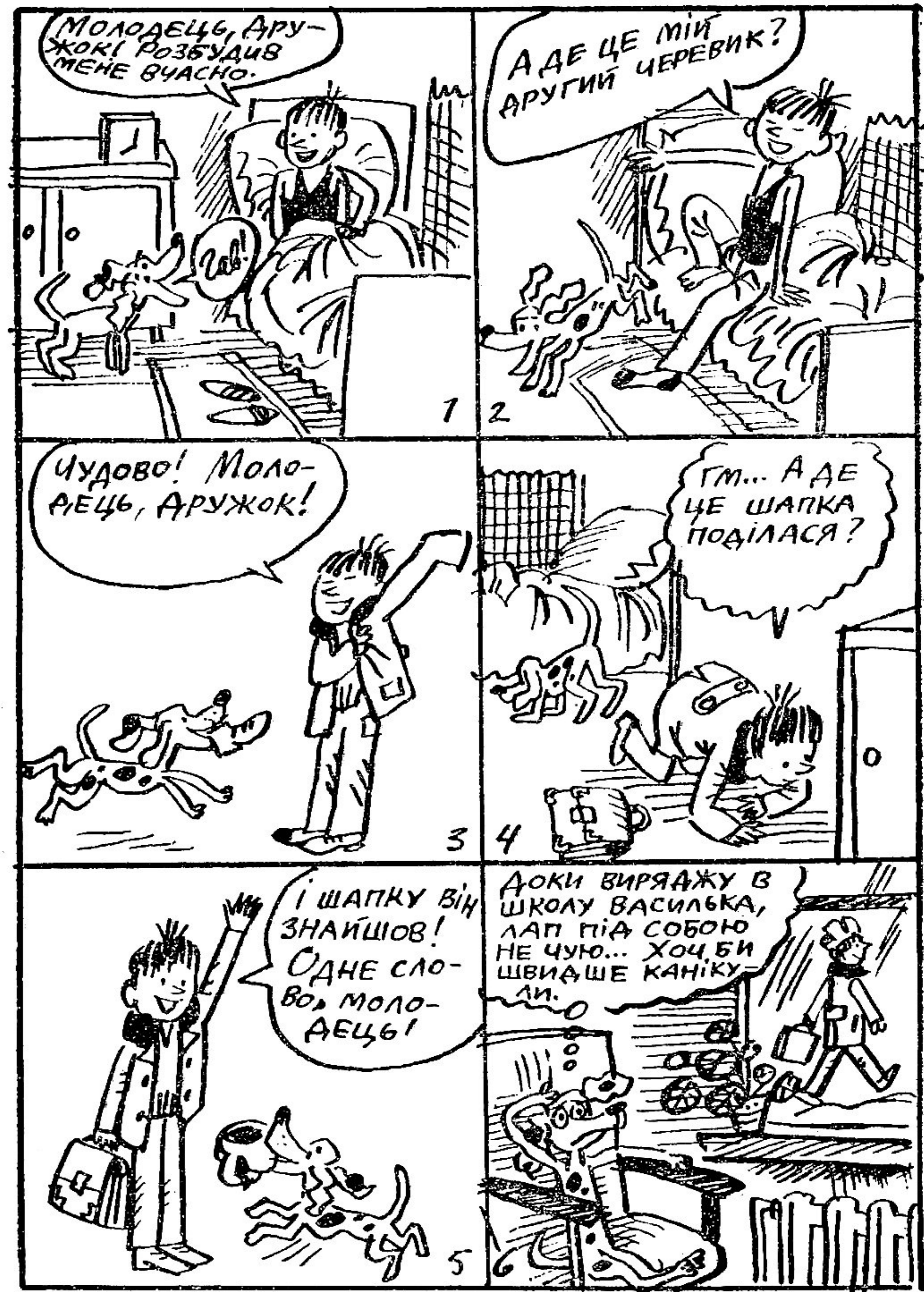

А дідусь мені ласкаво:
— Йди до саду, погуляй...
Як не знаєш добре справи,
СВОГО НОСА НЕ ВСТРОМЛЯЙ!

Я образився до сліз:
— Ну, і дався вам мій ніс!
Не ступив ніде ні кроку,
Щоб із ним не мав мороки...
Я терплю від нього й досі...
А дідусь: — Не треба сліз!
**ЗАРУБАЙ СОБІ НА НОСІ,
ЩО НЕ ВИНЕН В ЦЬОМУ НІСІ!**

Грицько БОЙКО.

КАТЯ В ШКОЛІ І ДОМА

У неділю мама поїхала на базар, а з Катєю попросила побути сусідку — бабусяю Полю.

— Будемо удвох господарювати, поки мама повернеться,— сказала бабуся.— Ти в який клас ходиш?

— У другий,— відповіла Катя, встаючи з ліжка.

— О, то ти вже доросла,— зауважила бабуся.— Не забудь прибрати свою постіль і заслати ліжко.

— Мама повернеться і застеле,— сказала Катя.— Вона завжди прибирає мою постіль.

— Тоді хоч підлогу підмети.

— Мама сама підмітає,— махнула Катя рукою,— вона завжди це робить. А я хочу їсти.

Після сніданку бабуся Поля знову нагадала Каті:

— Поїла, помий після себе тарілку і ложку.

— Мама помие.

Бабуся Поля тільки головою похитала.

— Все мама та й мама... Ти, я бачу, не любиш праці.

— Я? — вражено вигукнула Катя.— Таке сказали! У мене в школі з праці самі лише п'ятірки!

— П'ятірки з праці? — недовірливо перепитала бабуся.— А чому ж ти дома не працюєш?

Катя здивовано подивилася на бабусяю:

— А хіба вдома ставлять оцінки?

Валентин ЧЕМЕРИС.

А ЩО В АНДРІЙКА?

У дитсадок Олег не пішов, бо сьогодні субота. Надворі весь час іде дощ, а сидіти вдома набридає.

— Чи буде хоч мультфільм? — питає Олег у батька.

Батько подивився в газету і відповів:

— Щось не хоче сьогодні наш телевізор мультфільми показувати.

Довелося взяти кубики і скласти з них гараж для новенького іграшкового автомобіля. Склав. А що далі робити?.. І через деякий час Олег знову підходить до батька:

— Тату,— просить він,— подивись іще в газету. Може, там написано, що буде по Андрійковому телевізору? Якщо у нього будуть мультфільми, то я піду подивлюся!

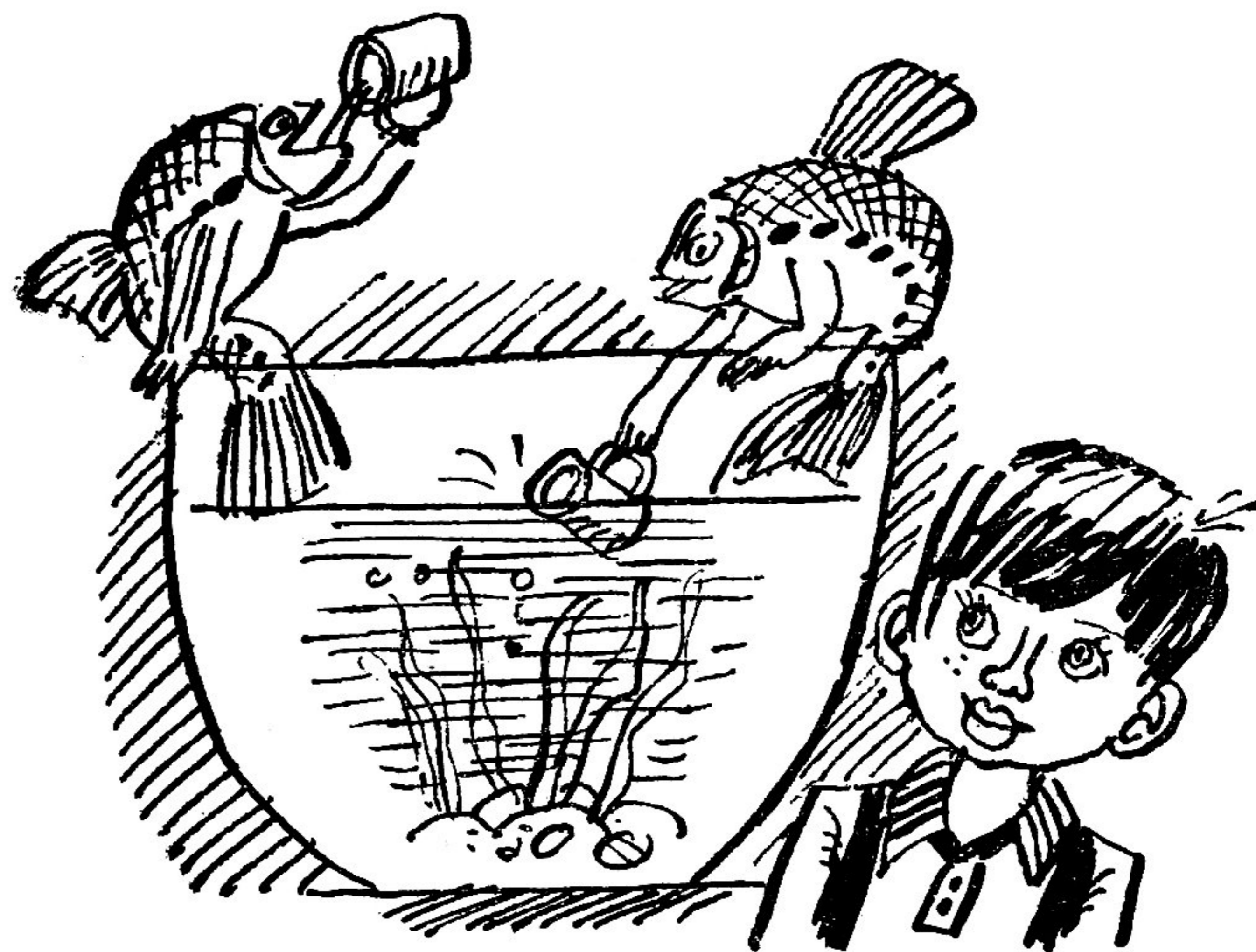
Віктор ТАРАСЕНКО.

КАРАПУЗ У КАРТУЗІ

Один маленький карапуз
Купив собі новий картуз —
Великий, з круглим козирком.
Із міста йде в село пішком,
Щоб люди бачили усі,
Який він бравий в картузі.
Селом проходить карапуз.
А люди:
— Гляньте, йде картуз!
Оце то диво! Чудеса! —
Є ніжки, ручки в картуза.
Де ж голова? —
Питають всі.
— Та загубилась в картузі.

Платон ВОРОНЬКО.

НАВІЩО МІНЯТИ?

Коли дідусь ішов з дому, нагадав Петрикові:
— Після обіду поміняєш воду в акваріумі.
Увечері дідусь повернувся.
— Як там, Петрику, наші рибки поживають? —
дідусь підійшов до акваріума. — Ти що, не поміняв
воду? Я ж просив тебе...
Петрик здивовано закліпав очима.
— А навіщо? Вони ще ж цієї не випили!

Аркадій МУЗИЧУК.

ГОСТИННИЙ КОСТИК

Якось узимку до Костикових батьків завітав дядько Сергій. Він зняв у прихожій пальто, шапку, шарф і повісив на вішалку.

— Дядю Сергію,— каже Костик.— У нас в кімнаті дуже тепло, то знімайте й окуляри.

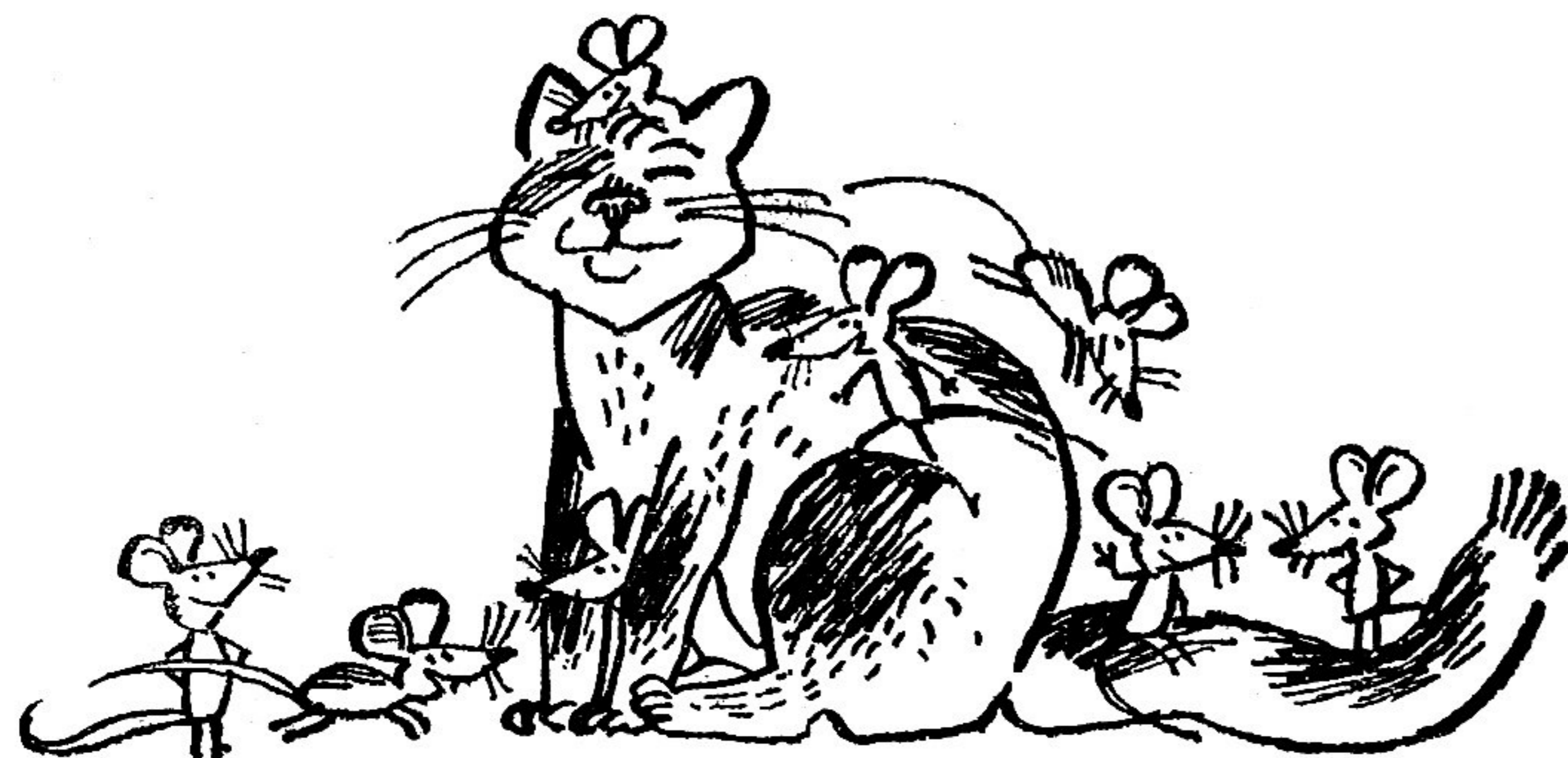
Володимир БАНДУРАК.

СЛАВНИЙ РИБАЛКА

Наш Павлусь — рибалка славний —
Мав сім розмірів гачків,
Знав горби в кутку заплавлім,
Де копають черв'ячків.
Шанували всі хлопчину,
Бо показував місця,
Де нуртується лящина,
Де він бачив окунця.
Та найбільш — за добру душу
Рибин рід його любив,
Бо рибалка наш Павлуша
Зроду й плітки не зловив.

Платон ВОРОНЬКО.

ДАВАЙ ЗАВЕДЕМО КИЦЬКУ

Побував маленький Лесик в гостях у бабусі Прісини. Весело там! Гуси гелгочуть, півні кукурікають, корівки, йдучи з пасовиська, поважно сопуть, несуть тепле запашне молоко... У місті такого не побачиш. Та найбільше подружився Лесик із кицькою Муркою. Лагідна така кицька, пухнаста, удень грається чи дрімає, а вночі мишей ловить.

— Тату,— каже Лесик,— знаєш що? Давай і ми заведемо кицьку!

— Навіщо? — питає тато.

— Щоб мишей ловила.

— Так у нас же мишей нема.

Подумав-подумав Лесик, а тоді каже:

— А ми й мишей заведемо!

Григорій БІЛОУС.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

ЧОМУ?

— Тато, мамо! — кличе Віра, —
Подивіться, в небі он...
Горобці летять у вирій,
А за ними — п'ять ворон!
Розсміялись мама й тато.
А чому?
Скажіть, малята.

(Горобці та ворони
у вирій не літають).

Валентин КИРИЛЕНКО.

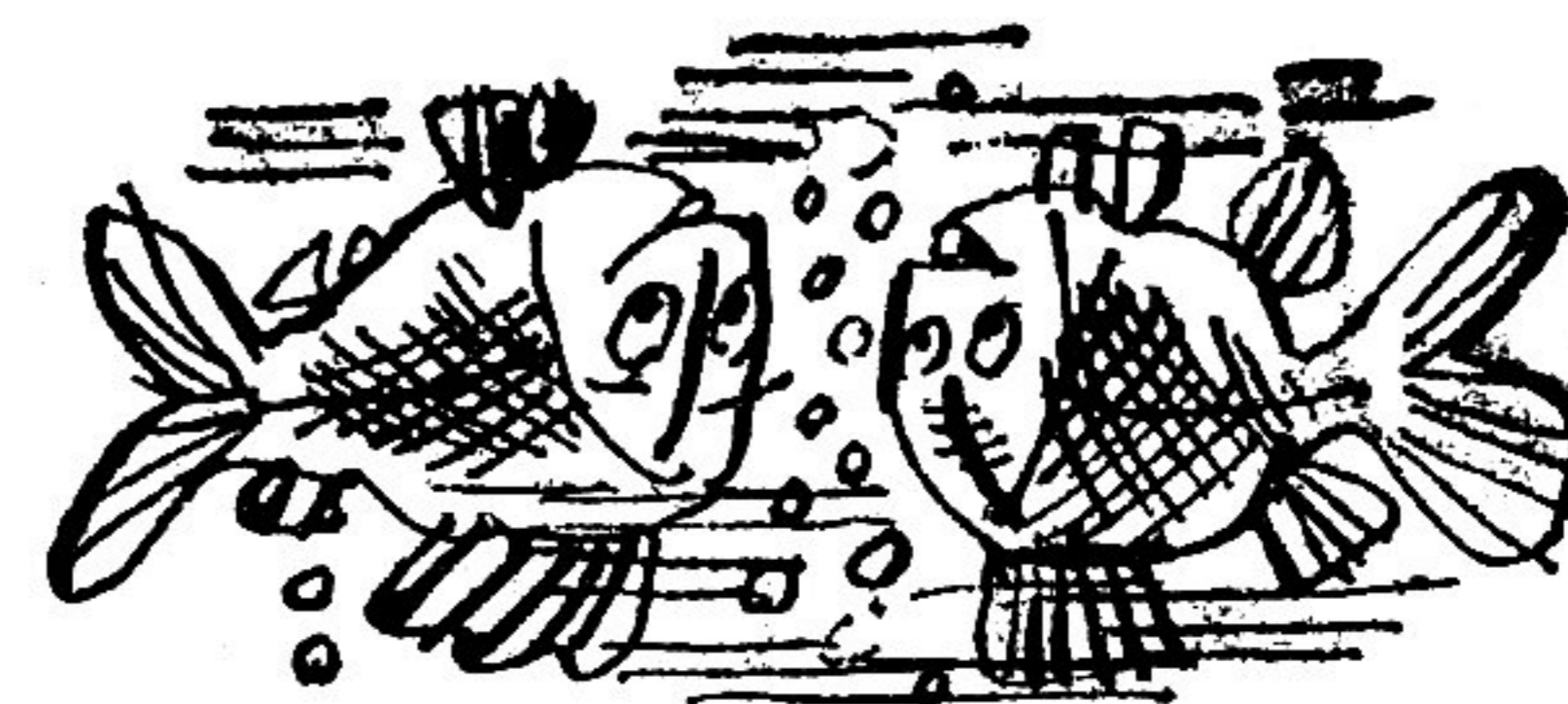

СОЛІСТКА

Мама солила на зиму томати,
Доньку також залучила до праці.
Сипала в діжку прянощі Ната,
Потім побігла у двір вихваляться:
— Знаєте, подруги — Надя з Ларискою,
Що я робила? Мерщій відгадайте!
— Що ж ти робила?
— Була я солісткою!
А як не вірите — в мами спитайте!

Емілія САТАЛКІНА.

ЧОМУ РИБИ НІМІ

— Можеш ти сказати мені,
Чому риби всі німі?
— Розмовляти під водою
Не змогли б і ми з тобою!

Пилип ГОЛУБНИЧИЙ.

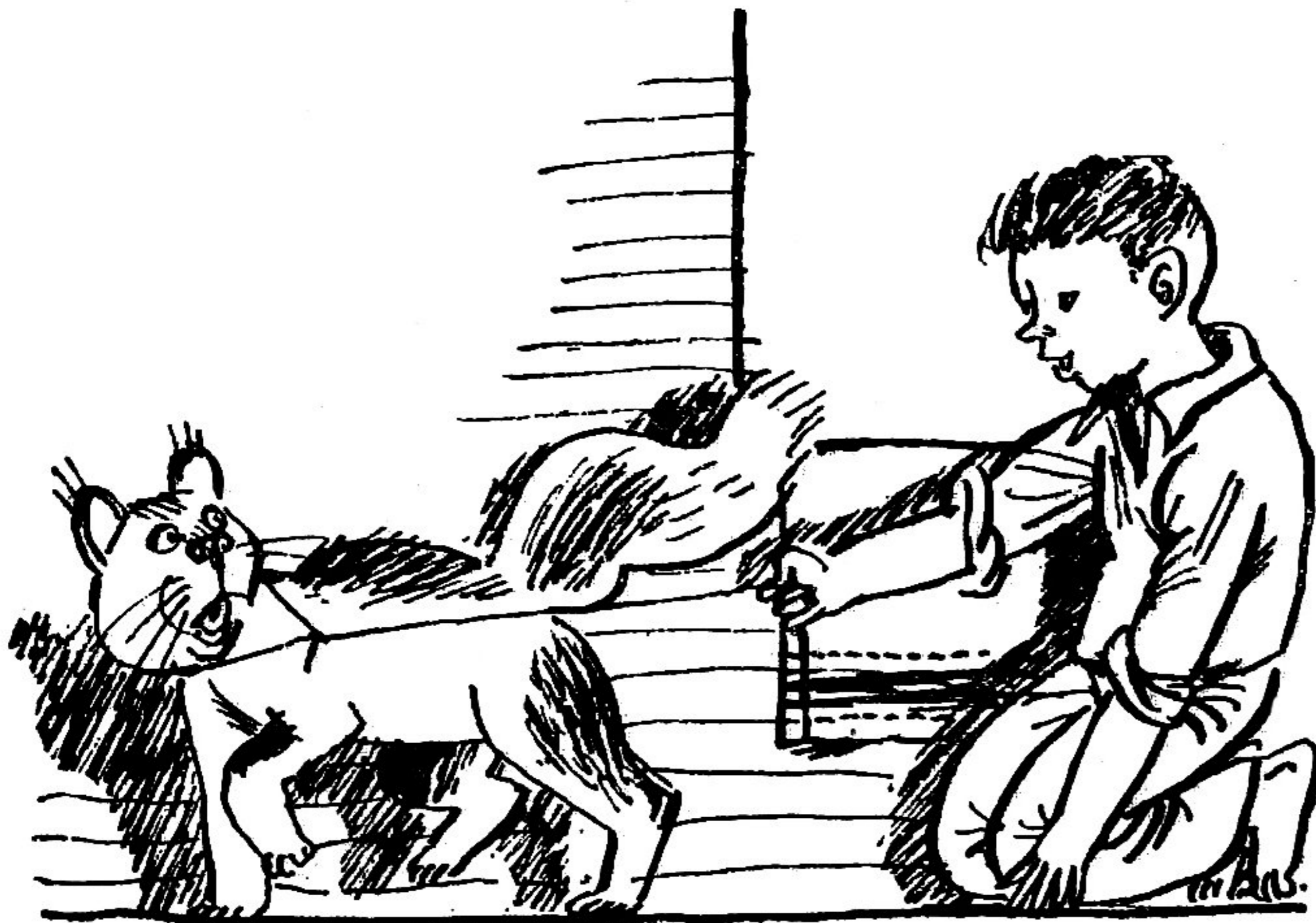

СИДИТЬ ВАСЬКО НА ПРИПІЧКУ

Сидить Васько на припичку,
Трима kota за ниточку:
— Тпру! Стій, сивий коню!
Ось тебе я засупоню,
Запряжу у бабин віз,
Та й поїдемо по хмиз! —
А коточок як занявка:

— Я — Воркотик,
не коняка!

Лідія КОМПАНІЄЦЬ.

ДОПОМОГА

Петрик бабусі
Під самий поріг
З грушами кошик
Нести допоміг.
Дякує бабця
За допомогу.
Петрик їй мовить:
— Нічого, нічого!
Я із роботою
Дуже дружу:
Вам навіть з'їсти їх
Допоможу!

Василь МОРУГА.

ПІДСУМУВАЛИ

- Васильку! Скільки у тебе двійок?
- Чотири. А в тебе?
- У мене лише три!
- Е, так ти ж один день у школі не був...

Ігор СІЧОВИК.

КАЗКА ПРО ХЛОПЧИКА АБИХТО

— Казна-коли, казна-де жив хлопчик Абихто. Прокидався будь-коли, вмивався абияк, знехотя, аби ніхто не сварив, снідав і йшов куди-небудь.

Гуляв аби з ким, аж доки не обридало. Повертався додому, думав: «Будь що-будь, будь як-небудь...»

Якось хлопчика запитали: «Ким ти хочеш бути?» Він неохоче відповів: «А мені все одно. Ким-небудь».

Так і виріс хлопчик Абихто. Виріс, та так ніким і не став. І стали називати його просто: Ніхто.

Чи нікого не нагадує тобі цей хлопчик?

В. СТРУТИНСЬКИЙ.

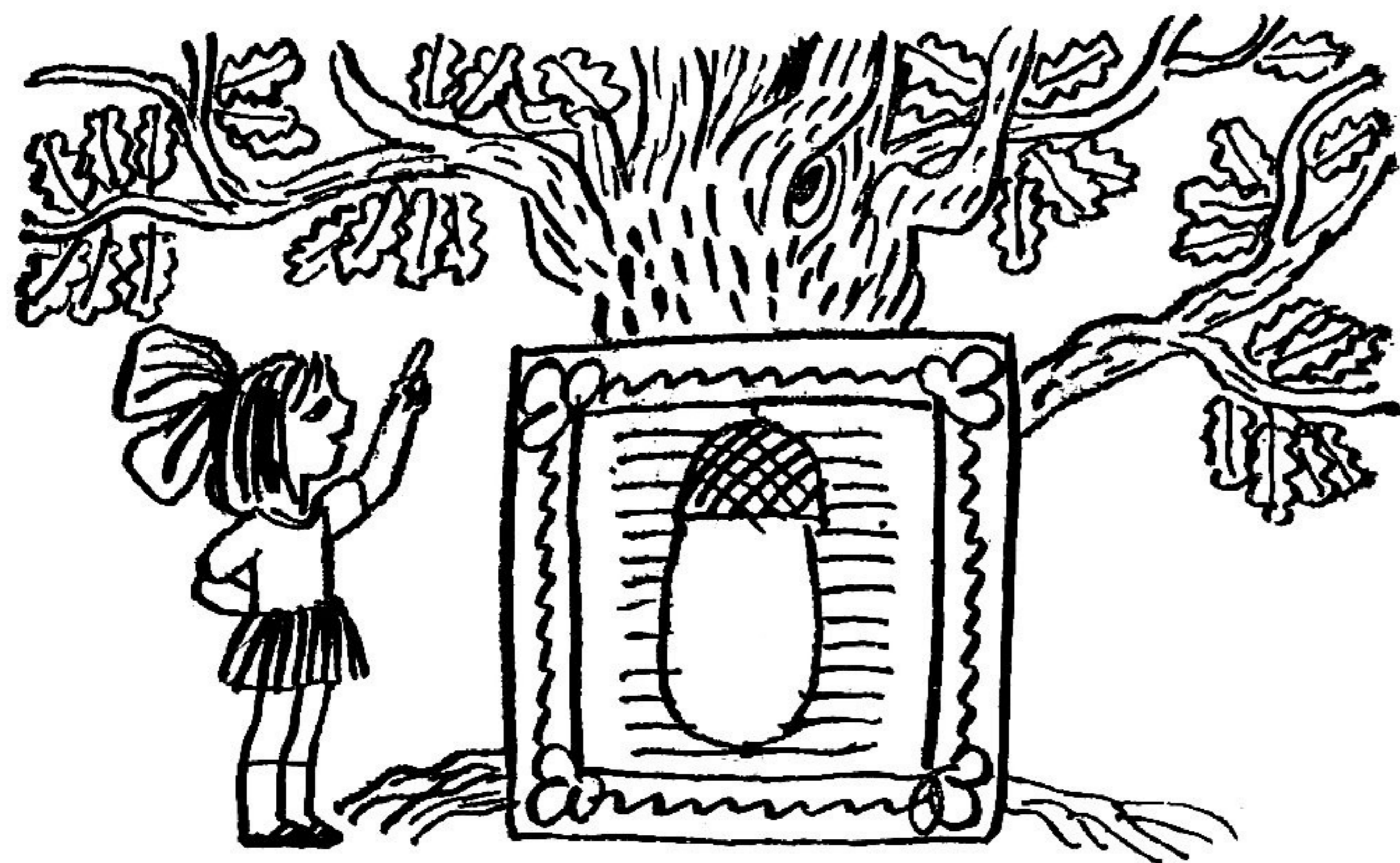
АЖ ТОДІ ВГАМУВАВСЯ...

До села приїхав Гриць —
й наробив він там дурниць.
— Не бери за хвіст лошатко! —
попередив Гриця татко.
Гриць вхопив лоша за хвіст —
й має вже розбитий ніс...
— Не чіпай козла за роги!.. —
Врятували Гриця ноги.
В Гриця гулі та синці,
пошматовані штанці.
Хлопцю меду закортіло —
мчить на пасіку він сміло, —
лиш тоді і вгомонивсь,
як в лікарні опинивсь,
бо від п'ят до самих вух
від «медку» того розпух!

Ренальда ПИМЕНОВА.

ЩО РОСТЕ НА ДУБІ

Мама навчає Лесю азбуки і, показуючи намальованого жолудя, питає:

— Тепер скажи мені, донечко, що росте на дубі? Леся з-під насуплених брівок насторожено блимає на маму синіми оченятами.

— Невже не знаєш? — гладить її по голівці мама.

— Знаю, — копилить губки Леся. — На дубі ростуть дубчики.

ДРУЗІ

— Бабусю! — хвалиться Леся, забігши на хвилинку додому. — Якби ти знала, як зі мною всі хлопці у дворі подружилися: цілий день за мною бігають...

— І що ж вони тобі кажуть? — усміхається бабуса.

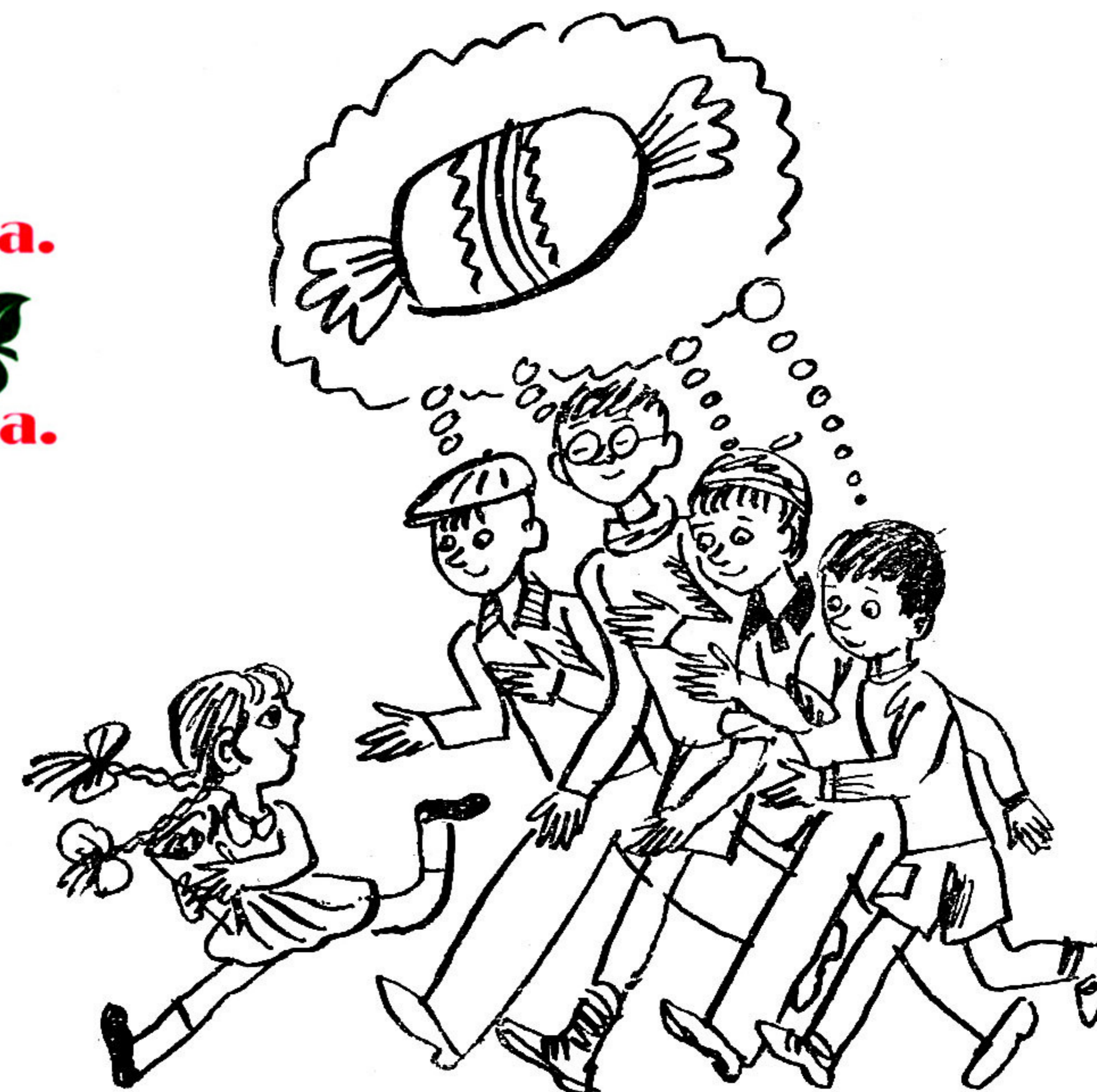
— Кажуть: винеси ще по цукерочці!

Юрій ЦАРИК.

peres-ua.

peres-ua.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Падає їжачком,
а лежить голячком.
(н в л п в ж)

П. РОМАНЕЦЬ.

ВЕРЕДЛИВИЙ ЗУБ

— Мамо! Мамо! — син кричить, —
Кутній зуб мені болить.
— Зараз, Грицю, — каже мати, —
Ось таблетка — випий, сину,
Біль втамуєш за хвилину.
— Ні, не буду нить таблетки —
Захотів мій зуб конфетки!

Борис ТРОФІМЧУК.

ОТОЖ І ПОГАНО

Малий Миколка прийшов додому з великою, на-
че груша, гулею на лобі.

— Я так і знала! — дорікнула мама.

— Що знала?

— Що твоя сварка з Петриком закінчиться бій-
кою!

— Отож і погано, мамо!

— Що погано?!

— А те, що ти знала, а мене не попередила...

Борис СЛЮСАР.

У ЗООПАРКУ

Від клітки тигра йти додому
Ніяк не хочеться малому.

— Чому ти вередуєш, Грицю?

— Купи он ту велику кицю!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

РОЗРАХУНОК ПІДВІВ...

Петрик усе життя їв манну кашу за маму, за тата, за бабусю і за дідуся. А сьогодні він з'їв морозиво за маму, за тата, за бабусю і за себе. За дідуся він уже ковтав таблетки і запивав гарячим молоком з медом. Прийшов лікар.

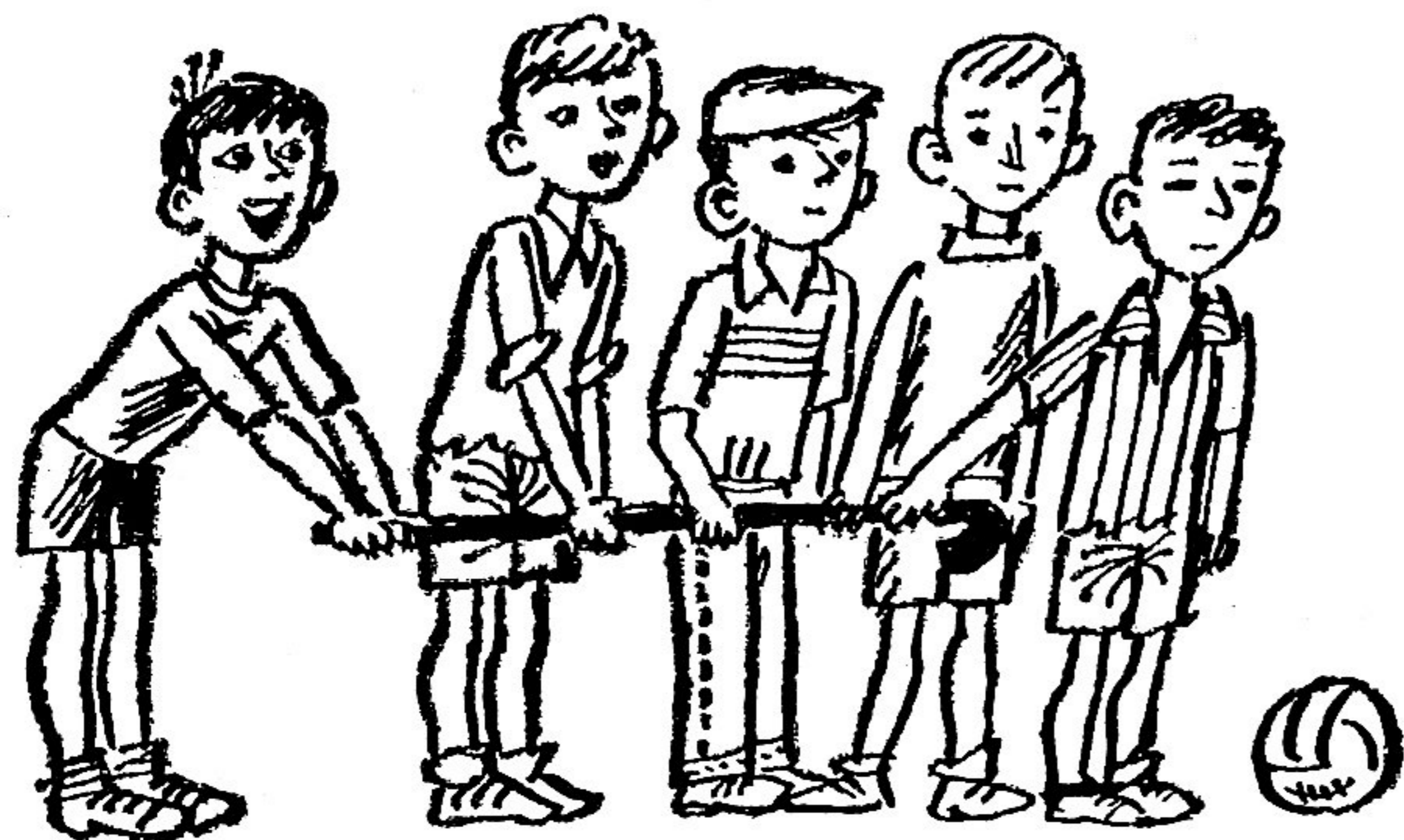
— Ось тобі порошки. Питимеш по одному тричі на день! Поп'єш тиждень і підеш на вулицю.

Петрик лежить у ліжку та й міркує: «По одному порошку тричі на день питиму цілий тиждень. А якщо по сім — тричі на день, то вип'ю усе за сьогодні і завтра піду гуляти!»

Так він і зробив.

Увечері з порошками було покінчено. А уночі повезли Петрика на «прогулянку» машиною швидкої допомоги. Довелося бідоласі цілих два тижні в лікарні пролежати.

Микола КОЛЕСНИКОВ.

ЧАРІВНИЙ ЦІПОК

П'ятеро хлоп'ят: Петро, Іван, Максим, Василь та Гнат м'яча ганяли на подвір'ї. І трапилась біда. М'ячем вікно розбили.

Втікати пізно, бо на ганок дід Панас вже вийшов і винуватого шукає.

— Ану, кажіть, хто це зробив!

Усі п'ятеро мовчать, голови попускали.

— У такому разі його знайде мій ціпок,— при-
мружив очі дід.— Беріться кожний за ціпок.

Зробили так, як дід сказав.

— Усі взялися? — дід питає.

— Усі,— відповідають хлопчаки.

— А той, що вікно розбив?

— Узявся! — крикнув Гнат.

М. ГАЛАГУЗА.

Я ДОРΟΣЛИЙ

В Радянську Армію служить
Пішов мій старший брат.
На шапці зірку носить він,
Мій брат тепер солдат!

Сказав я братові: — Служи
І не турбуйсь за нас,
Я — вже великий, восени
Піду у перший клас!

Любов ЛИТВИНЕНКО.

ВОВК-СТРІЛЕЦЬ

Серед лісу хитрий вовк
В мідній ступці просо товк.
Зарядив пшоном рушницю.
В кого стрельнути? В синицю!
А синичка не втікає,
На льоту пшоно хапає.
— Ну й вигадник! Ну й стрілець! —
Розсміявся горобець.

Вадим ПЕПА.

Ч О М У ?

Вже великий наш Андрійко,
Ходить він у другий клас.
Та за те, що носить двійки,
Мама сердиться весь час.

Ви питаєте, чому
Не щастить отак йому?

Учні пишуть всі: «Хороший
Я знайшов у лісі гриб».
Наш Андрійко пише в зошит:
«Я знайшов хороший грип».

Ну, чому, скажіть, чому
Так почулося йому?

Якось вчителька говорить:
— Запишіть: «Ми їли суп»,
Наш Андрій собі на горе
Написав: «Ми їли зуб».

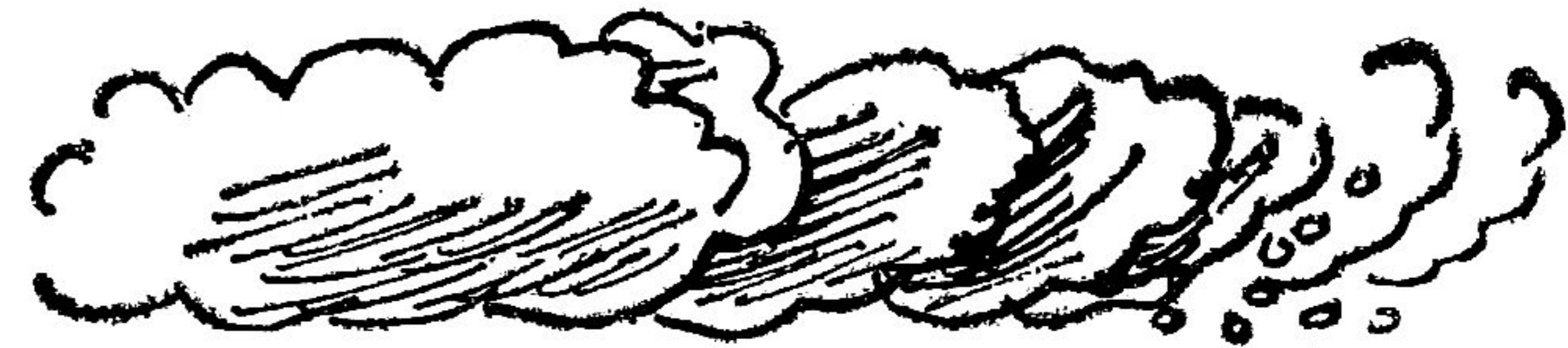
Ну, чому, скажіть, чому
Пригадався зуб йому?

В нього хата — крита шерстю,
Обросла овечка жерстю;
По ріці пливуть плоди,
А в саду ростуть плоти;

Зрозуміло вам, чому
Не щастить отак йому?
Неуважний наш Андрійко,
От тому у нього й двійки.

Роман ЮЗВА.

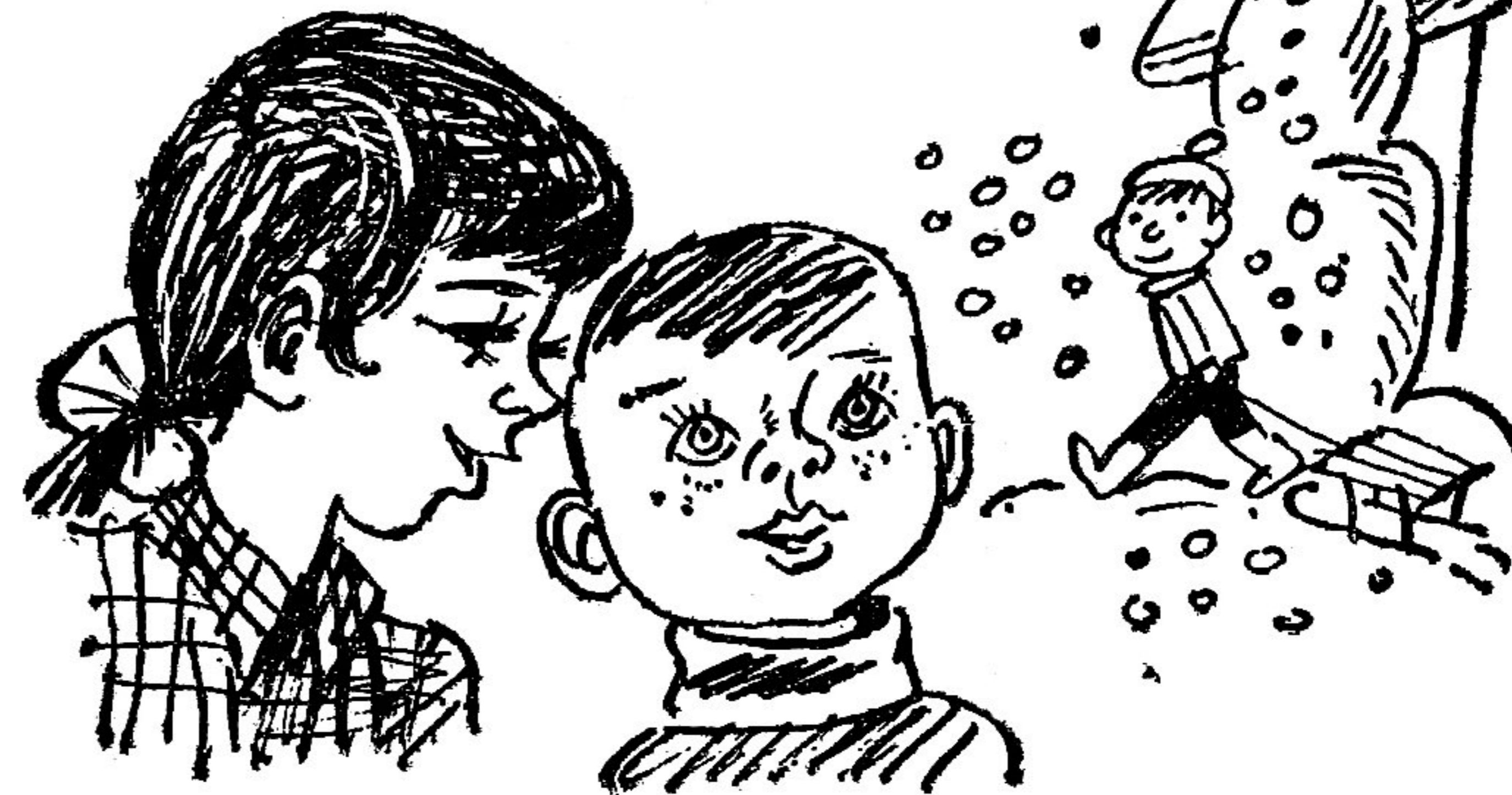

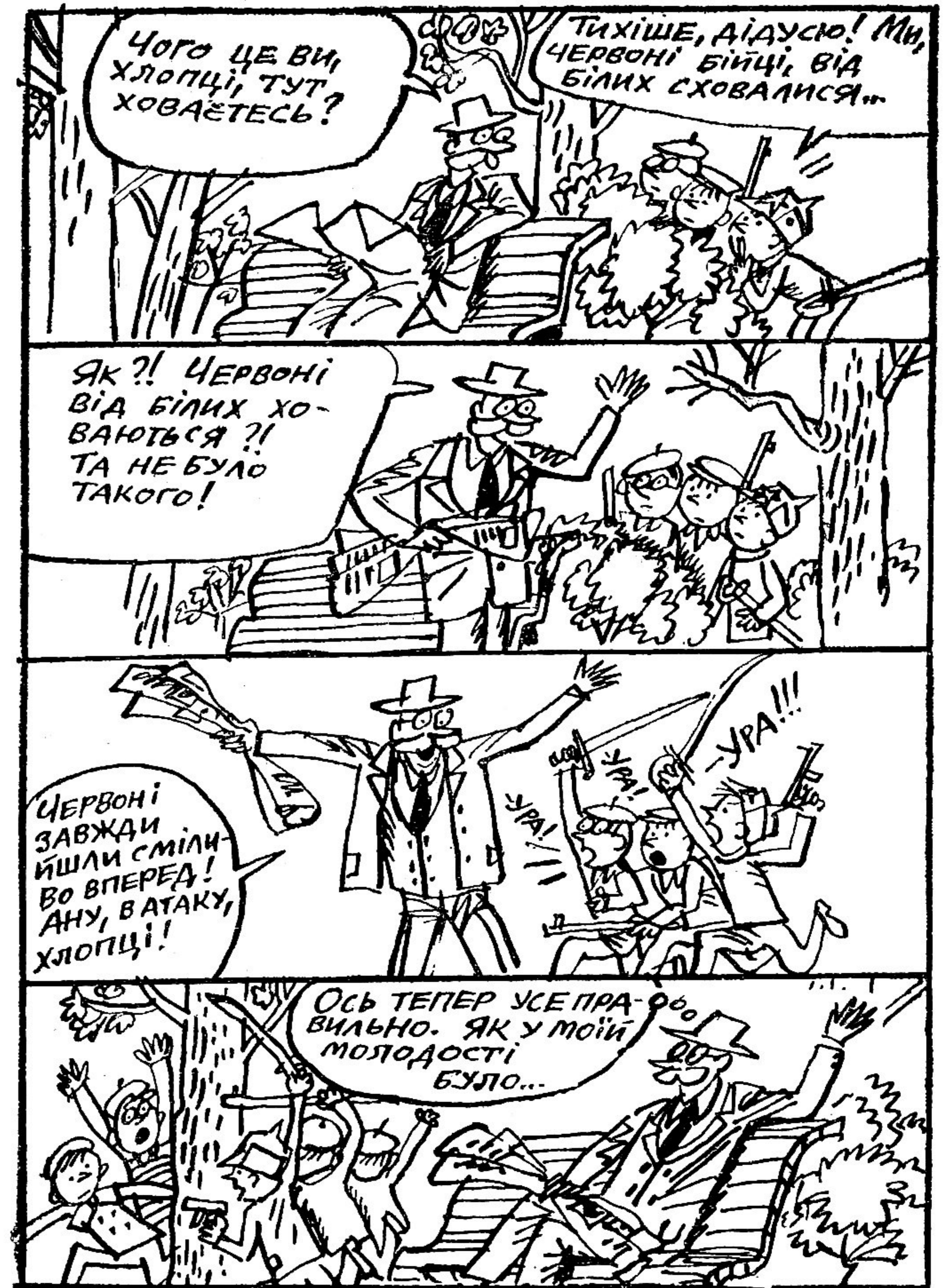
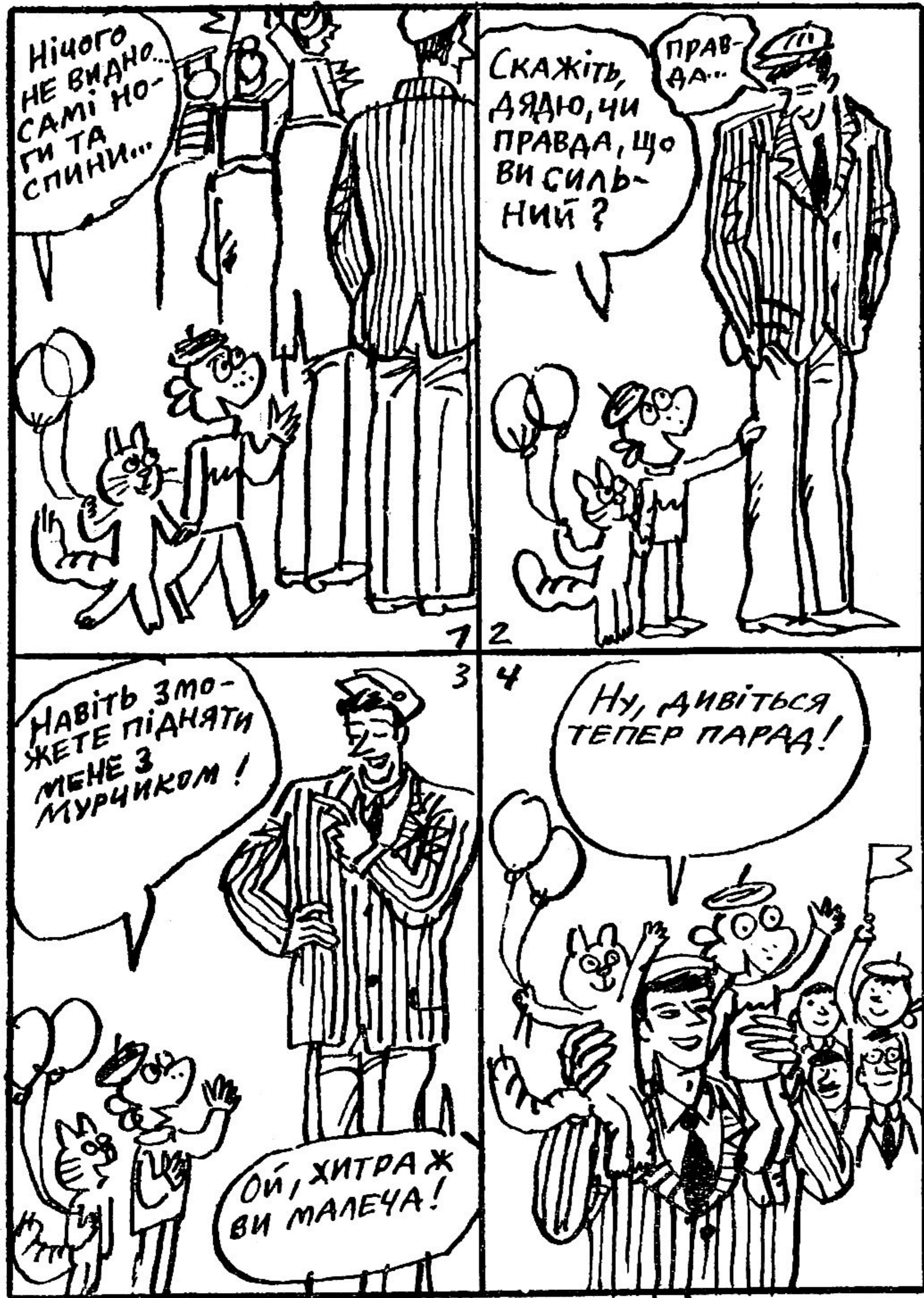
ЯК ВІН ХОДИТЬ

Мовить Люся брату Борі:
— Глянь: он сніг іде надворі.
Глянув Боря:

— Справді сніг...
Як же ходить він без ніг?

Володимир КЛЕНЦ.

ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ

Суниці в лісі Гриць збирає з татом:

— Гай-гай, зібрав ти, синку, небагато! —
До Гриця тато підійшов.

— Так я ж, татусю, крім суниць
Гриби збираю,— каже Гриць.

— А де ж вони?

— Ще не знайшов!

Борис МИРОНЕНКО.

ДОПОМОГЛИ...

Ганнуся і Марійка йшли зі школи. Якраз бабуся
несла воду.

— Давайте ми вам допоможемо.

— Прошу,— сказала радо бабуся.

— Дай, я понесу,— схопилася за відро Марійка.

— Ні, я! — заперечила Ганнуся.

— Чому ти? — розсердилася Марійка.

— А чому саме ти? — відповіла Ганнуся.

— Я взяла перша,— наполягає Марійка.

— Не дам, бо і я хочу,— не поступається Ганнуся.

— Давай мені...

— Не дам.

— Дай...

Бабуся чекала, чекала, слухала, слухала, як дівчатка сперечаються, нарешті взяла відро і сама понесла додому. А Ганнуся з Марійкою цього навіть не помітили. Вони ще довго стояли на вулиці і сперечалися, кому ж нести відро.

Григорій РІЗНИК.

ГРИЦЬ-ЕРУДИТ *

Стрілись в таборі цим літом
ми із Грицем-ерудитом:
ну й знавець, ну й ерудит —
ще таких не бачив світ!
Що б йому ви не сказали,
він вам: — Пхи, не здивували!
Я це чув уже давно,
я вже бачив це кіно,
я вже цю топтав доріжку,
я уже читав цю книжку,
я вже плив по цій ріці,
я вже знаю гори ці!

Раз пішли ми з ним у поле,
де бригада сходи поле.
Подивився Гриць кругом:
— Звісно, я не агроном,
та скажу вам, що капуста
родить в полі цім не густо.—
Ми — у сміх: — Та це ж буряк! —
Гриць нахмурився: — Так-так,

* Е р у д и т — високоосвічена людина.

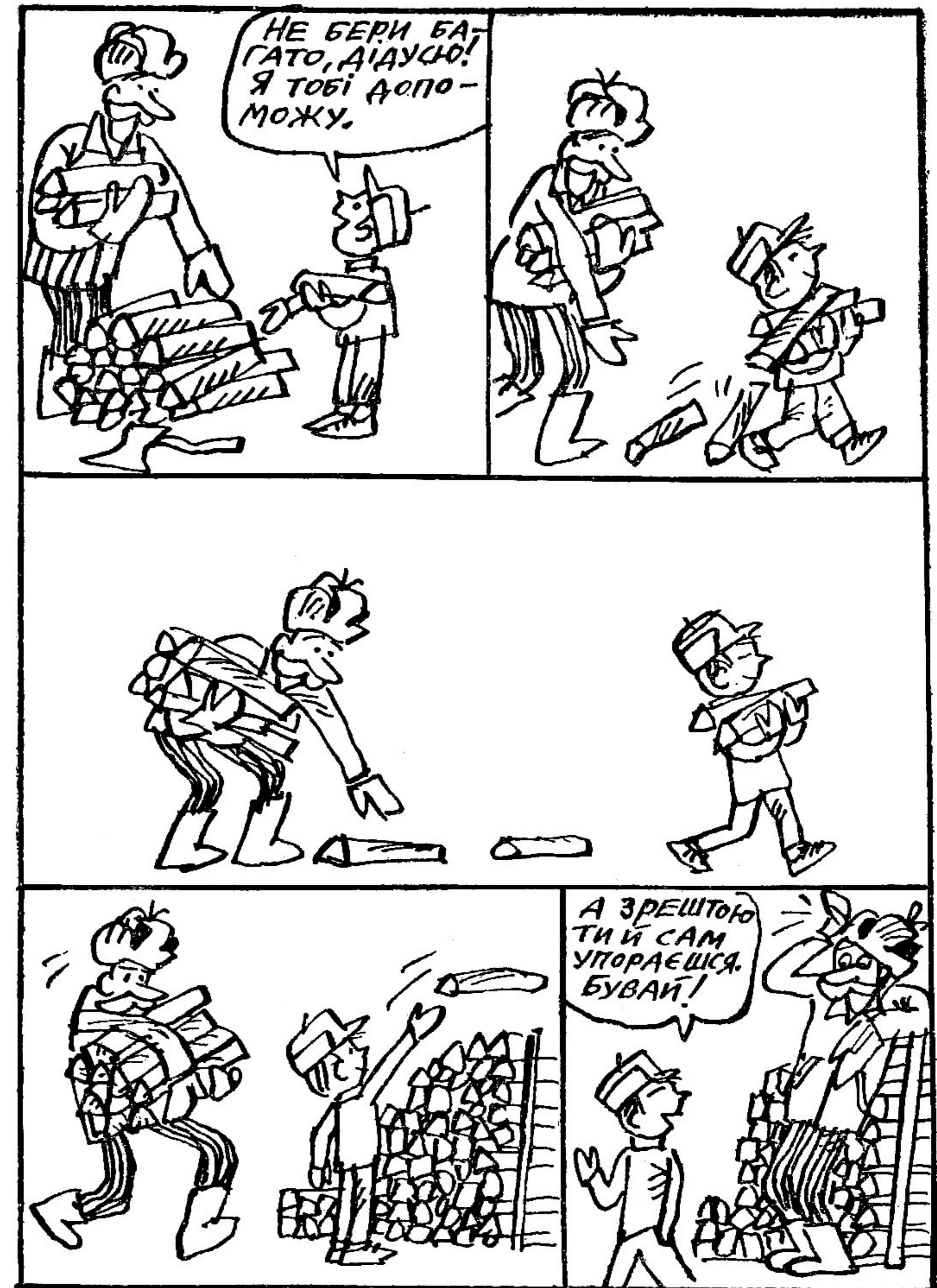
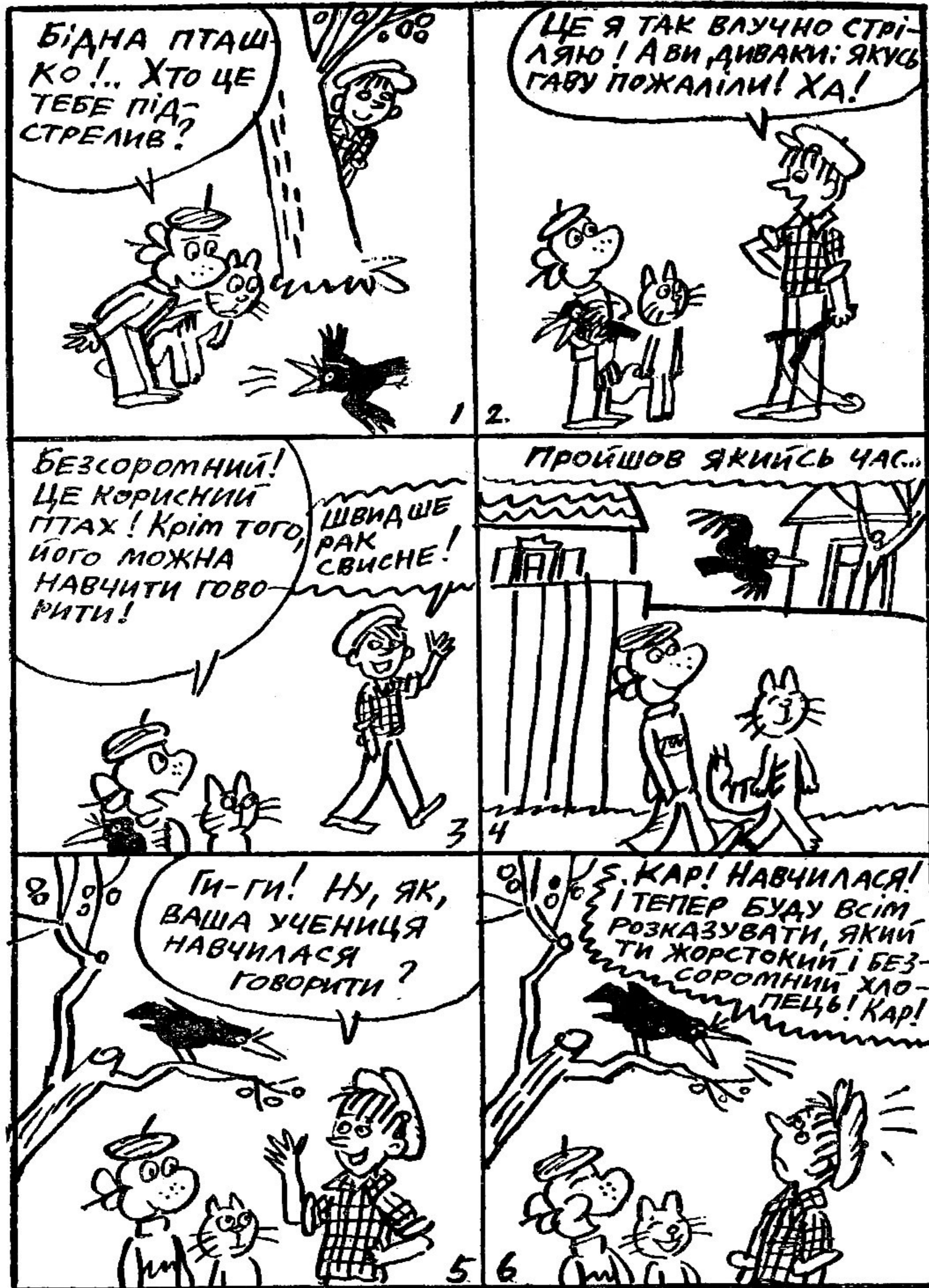

що БУДЯК це — сам я знаю,
то я вас перевіряю!

Ми пішли із ним до лісу.
Гриць шепоче: — Бачу лиса! —
Ми — у регіт: — Це ж їжак! —
Гриць кахикає: — Так-так,
що ХИЖАК це — сам я бачу,
то ж я вам задав задачу!

Як із табору вертали,
всі ми Грицеві сказали:
— Вчися, Грицику, на «п'ять» —
все на світі будеш знать,
щоб тебе наступним літом
звали справді ерудитом,
і умільцем, і знавцем,
а не Грицем-хвастунцем!

Василь ШУКАЙЛО.

ВЕДМІДЬ І ЛИСИЦЯ

Українська народна казка

Іде лісом ведмідь. Коли це назустріч йому лисиця біжить.

— Куди ти, лисичко-сестричко, так поспішаєш?— питає ведмідь.

— На базар. Хочу меду купити.

— А за що ж ти його купиш?

— Я, ведмедю, грибів назбирала, а тепер їх продам та й меду собі за ті гроші куплю,— каже лисиця і показує кошик з грибами.

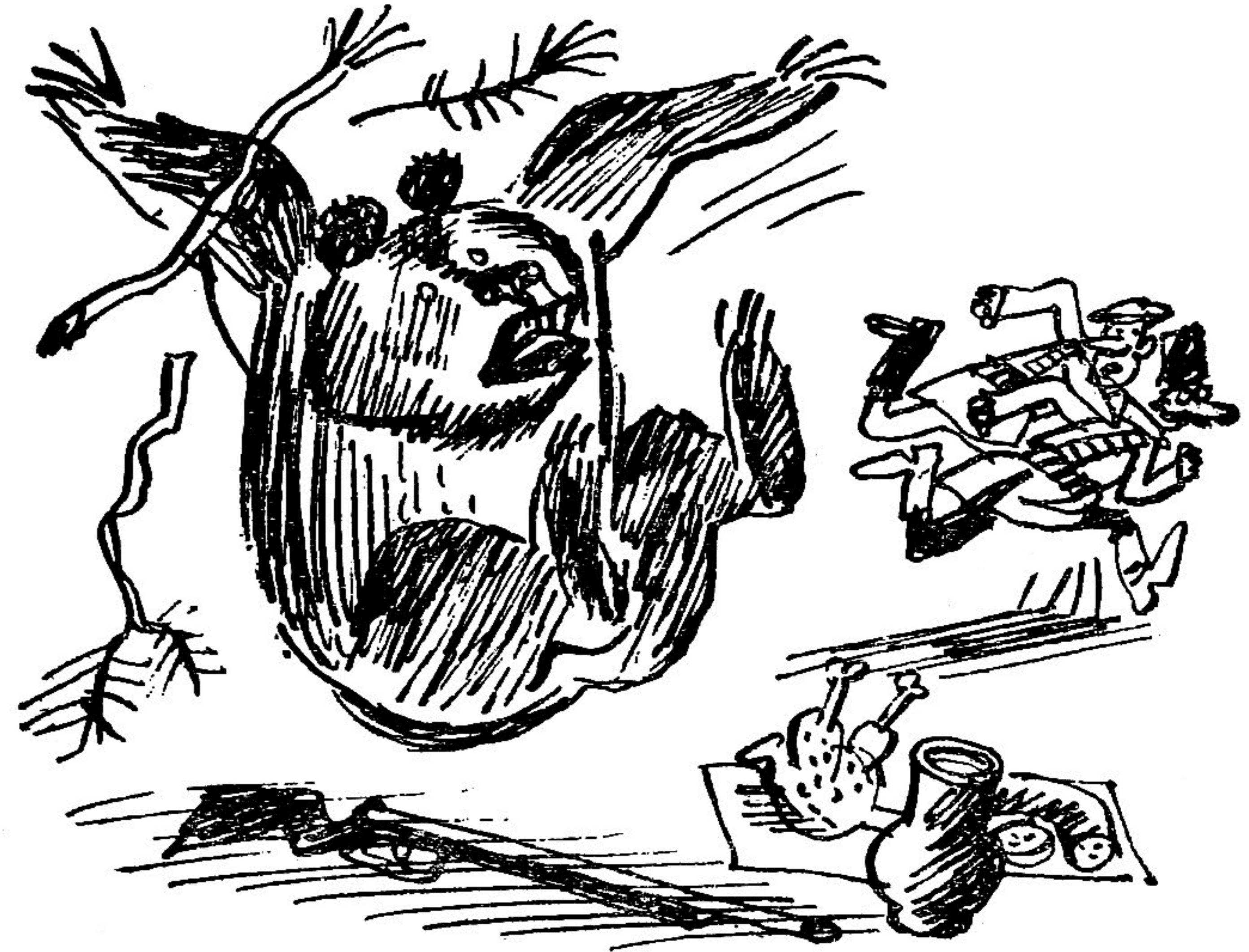
Захотілося клишоногому меду. Почав він по лісу блукати, грибів шукати. Аж назустріч — мисливці. Злякався ведмідь, видерся на дуба й сидить.

— А даваймо, братове, під цим дубом відпочинемо,— кажуть мисливці.

От посідали вони під дубом, де ведмідь сидів, порозв'язували сакви з їжею і обідають. Коли бачать: лисиця біжить, глечик меду несе. Один прицілився та як бабахне з рушниці! Та не поцілив. Лисиця з переляку глечик впустила й втекла. А ведмідь так перепудився, що не втримавсь на гілці, гепнув додолу — просто поміж мисливців! Ті з несподіванки — ноги на плечі і ходу. Ведмідь тоді очухався, позбирав їхні наїдки, узяв і того глечика з медом та й ласує. Аж і лисичка з-за куща виглядає.

— Бач, клишоногий, дякуй же мені, що у тебе стільки їжі з'явилося! То залиш і мені трішки.

Повечеряли вони добряче та й розійшлися.

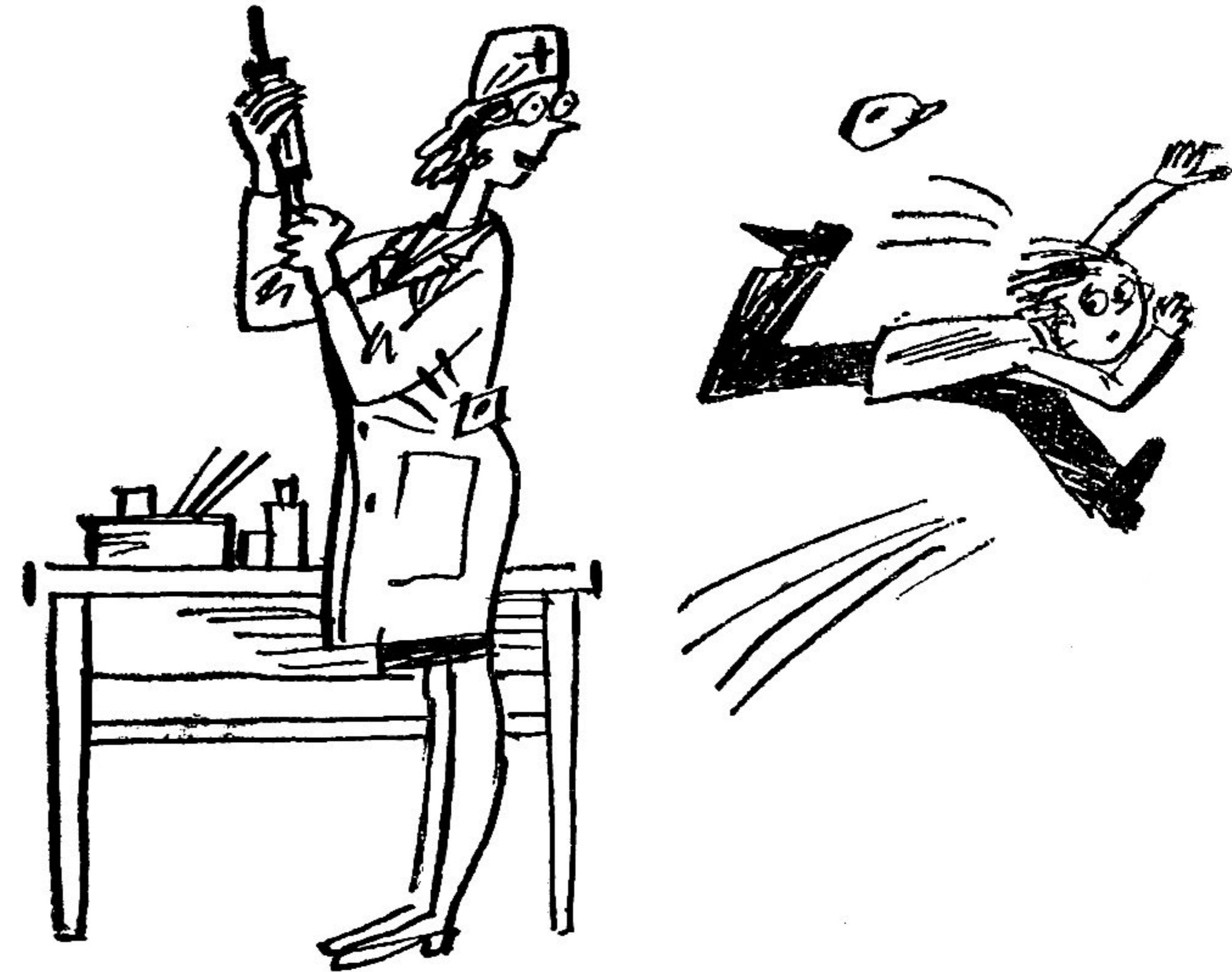

НА ЩАСТЯ

Як розбила чашку Віта,
Каже баба Настя:
— То нічого, не тужи ти:
Розбилась — на щастя!

Тим-то, поки баба Настя
На базар ходила,
Добра внучка
Їй на щастя
Всі чашки побила...

Яків МУЛЯР.

СМІЛИВЕЦЬ

Щоби діти не хворіли,
В школі щеплення робили.
Гриць командував у класі:
— Йди до лікаря, Парасю!..
Кажуть в класі всі про Гриця:
— Гриць нічого не боїться!
...Голку ж вгледівши і шприц,
Дременув зі школи Гриць.

Ренальда ПИМЕНОВА.

НУ Й БАРАН...

Ходить Оленька сумна:
Що його робити,
Як примусить барана
Азбуку учити?

Вже вона і так і сьак
Букви поясняла,
І капусту та буряк
Неуку давала.

Не жаліла і себе —
Мала з ним мороку...
Він же — тільки букву «Бе»
Вивчив за півроку!

Леонід ФОМЕНКО.

ОЛЕНА-СЕЛЯНКА

Українська народна казка

Жив собі цар. Було у нього багато візирів та придворних. І всі вони навперебій вихваляли його безмежну мудрість. Що цар не скаже або не зробить — а вони вже ось тут:

— Ти, — кажуть, — володарю, наймудріший серед царів!

Захотів якось цар одружитися. Розіслав він гінців по усьому своєму царству наречену йому підшукати. Та таку, щоб була і красива, й розумна, і доброї вдачі.

От повертаються гінці.

— Є, — кажуть, — така, Оленою-селянкою зветься. Тільки ж вона простого роду, і, мабуть, негоже тобі, царю, з нею родичатися.

— То не біда, — каже цар. — А пришліть-но її до мене. Але нехай вона і не прийде, й не приїде, і не боса буде, і не взута, і з подарунком, і без подарунка.

Побігли гінці цареву волю сповняти.

От виходить ранком цар із хоромів — а Олена-селянка вже й у двір вступає. Та така гарна собою, що ні в казці сказати, ні пером описати. Запрягла вона козу у візок, поставила на візок одну ногу, а другою по землі йде. На одній нозі у неї черевик, друга боса. А у жмені щось таке маленьке тримає, а що — не розгледіти.

Привіталась вона з царем чемненько і каже:

— А оце тобі мій подарунок.

І подає цареві. Той тільки простягнув руку, щоб

узяти, а Олена жменю розтулила — звідти й вилетів горобець. Тільки його й бачили.

— Ну,— каже цар,— ти ж і справді розумна. А хто тебе цьому усьому так гарно навчив? Чи, може, сама додумалась?

— Що сама, а що й старий батько мій підказав,— відповідає Олена.— Він у мене дуже розумний, а я його люблю й слухаюсь у всьому.

— Бачу, що в тебе й вдача добра,— каже на те цар.— Будь мені за дружину.

— Але перше, царю, відгадай мої три загадки,— каже йому Олена.— Як відгадаєш — бери мене в жони. Що у світі є найсолодше, що — найбагатше і що — найбистріше?

— Ну, це відомо,— каже цар.— Найсолодше — це мед із моїх царських пасік. Найбагатше — це моя царська казна. А найбистріше — це коні з моїх царських конюшень.

— От і не вгадав,— каже Олена-селянка.— Найсолодше за все у світі, царю,— то сон. Скільки б у тебе чого не було, а як сон зморить, то про все забуваєш. Найбагатше у світі — земля. Вона нас усіх годує, поїть і зодягає. А найбистріше у світі — то думка. Як би твої коні не поспішали, а думка їх все одно обжене. Отже, не судилося мені, царю, бути твоєю дружиною. Я — проста селянка, а ти — наймудріший на землі цар. Куди мені до тебе рівнятися?

ЗМІСТ

Хто чого чекає	3
Отакий у мене ніс	4
Катя в школі і дома	10
А що в Андрійка?	11
Карапуз у картузі	12
Навіщо міняти?	13
Гостинний Костик	16
Славний рибалка	17
Давай заведемо кицьку	18
Загадка Перченятка	19
Солістка	20
Чому риби німі	21
Сидить Васько на припічку	24
Допомога	25
Підсумували	26
Казка про хлопчика Абиhto	26
Аж тоді вгамувався...	27
Що росте на дубі	30
Друзі	31
Загадка Перченятка	32
Вередливий зуб	32
Отож і погано	33
У зоопарку	36
Розрахунок підвів...	37
Чарівний ціпок	38
Я дорослий	39
Вовк-стрілець	42
Чому?	43
Як він ходить	45
За двома зайцями	48
Допомогли...	49
Гриць-ерудит	50
Ведмідь і лисиця	54
На щастя	56
Сміливець	57
Ну й баран...	60
Олена-селянка	61

ПЕРЧИК

(На українском языке).

Редактор Ф. Макивчук.

БФ 41562. Зам. 05333. Здано до набору 25. X. 1976 р. Підписано до друку 13. XII. 1976 р. Тираж 100150. Формат паперу 70×108^{1/32}. 1 папер. арк. 2 друк. арк. Обл.-вид. арк. 2,28. Ціна 10 коп.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94.